

ligt stillede nu for Tiden. Jeg ved nok, at det ikke er godt Latin, eller rettere for meget Latin, for Folk med demokratiske Fornemmelser, men jeg vover stadig at fastholde det, og det skulde undre mig noget, om ikke det ærede Medlem for Svendborg-Kredsen til en vis Grad vilde give mig Ret i, at Folk med en fast Indtægt paa under 10,000 Kr., der altsaa kan variere fra 2,000 til 10,000 Kr., for Tiden kan have ret store Udgifter og meget maa se paa at faa de Indtægter, de har, til at stemme sammen med deres Udgifter.

Endelig var det ærede Medlem imod, at Merindtægtsskatten ikke kunde undrages fra yderligere Skat, og forsvarede den Betragtning, at den betalte Merindtægtsskat skulde kunne tages med i Skattefradraget ved Ansættelsen af den skattepligtige Indkomst. Det ærede Medlem gav selv Grunden til, at Finansministeren maa fastholde, at Merindtægtsskatten ikke kan fradrages; vi er her inde paa saa betydelige Beløb og saadanne Muligheder for, at Folk kunde komme udenom Skatten, at jeg ikke paa nogen Maade tør gaa med til det.

Jeg skal dernæst vende mig til Lovforslaget om Ejendomsskyld. Derom er der jo desværre ikke opnaaet Enighed, og jeg kommer til det høje Landsting med dette Lovforslag saaledes, at Flertallet i det høje Folketing har stemt for det, medens to Partier har modsat sig det. Hvorledes det da vil gaa, kan jeg i Øjeblikket ikke have nogen Mening om. Det høje Landsting har undertiden været mere tilbøjeligt til at se paa, hvad der finansielt krævedes i Øjeblikket, end det høje Folketing, og det er jo muligt, at dette kan være Tilfældet ogsaa her; thi jeg maa fastholde, at det finansielt i høj Grad kræves, at Staten nu faar en Indtægt gennem Ejendomsskyldens Forhøjelse. Det er underligt, at det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen (N. Neergaard) samtidig med, at han ubetinget sluttede sig til min Anskuelse om vor sørgelige finansielle Stilling, endogsaa saaledes, at han formørkede det Billede, jeg havde givet, og som jeg dog synes var sort nok, virkelig vil gaa imod en ganske sikker Indtægt for Staten gennem en Forhøjelse af Ejendomsskylden. Jeg vilde endda være meget tilbøjelig til at mene, at det var den høje Rigsdags Pligt og Opgave i dette Øjeblik at forhøje denne Forhøjelse. Jeg vilde mene, at det slet ikke var urimeligt, om man satte den saaledes op, at vi fik en fordoblet Ejendomsskyld ind for det kommende Aar.

Det er nemlig en Nødvendighed, at vi kan regne med en sikker Indtægt, og det er jo Forskellen mellem de Skatter, vi her taler om, de direkte overfor de indirekte, at her har Staten en sikker Basis at gaa ud fra. Hvis man i dette Øjeblik fordoblede Ejendomsskylden, vilde man faa de 6—7 Mill. Kr. ind, som der har været Tale om, og hvis man gaar med til det Forslag, jeg stiller, vil man altsaa faa godt 3 Millioner ind. Det er, som sagt, muligt, at det høje Landsting vil være mere modtageligt for de Argumenter, der taler derfor, end det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen.

Jeg skal ikke komme meget ind paa, hvad det ærede Medlem sagde; jeg vil henviser ham til at diskutere Spørgsmaalet med sin Minister, Hr. J. C. Christensen. Forholdet er jo det, at Hr. Christensen har tiltraadt Lovforslagets Forelæggelse, og jeg nærer ingen Tvivl om, at han ogsaa vil stemme derfor. Nu vilde det være sørgeligt, om den skønne Harmoni og Enighed, der har plejet at herske mellem de to ærede Medlemmer i de sidste Aar, og som saa mange Gange har gjort sig gældende her i Tinget, skulde briste paa dette Punkt. Det kunde dog være, at de to Herrer til Slutning kunde blive enige derom. Jeg er heller ikke ganske klar over, om Partiet vil følge den ene eller den anden af de to Førere, om virkelig Partiet skulde lade den Herre ride alene, naar det kom til Stykket. Det er jo muligt, men det vilde sandelig ikke se godt ud, og der er mange Kredse, hvor det vistnok vilde blive optaget som højt betænkeligt. Men det kan jo være, at det er ordnet saaledes, at det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen nu staar som Ordfører for det hele Parti, medens Hr. Christensen er sat udenfor — eller sat indenfor Ministeriet, kan jeg ogsaa sige, medens Partiets Ledelse besørger af det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen. Naa, men i alt Fald var der dog nogen Grund for det ærede Medlem til at søge at overbevise Hr. Christensen om sine Argumenters Godhed. Jeg er ikke overbevist.

Det ærede Medlem sagde, at Ejendomsskylden — det er det eneste, jeg skal sige et Par Ord om — var en daarlig Maalestok for Folks Skatteevne, og gjorde gældende, hvad jeg aldrig har modsagt, at Ejendom ikke i dette Tilfælde er noget sikkert Begreb. Manden behøver ikke at eje sin Ejendom, man ved ikke, hvor meget han ejer af den — det er det, som altid gøres gældende —, men det sikre er, sagde det ærede Medlem,